

# ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

**АБОНАМЕНТЪ:** I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сщцо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ржководи не се повършават. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявленията, само предплатени, се печатат на последните страници. Платеж се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите последните получават 30% отстъпка.

## СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Пътът на нашето училище. — † Троянополски Епископ Антиъм.
2. Погледъ въ чуждитъ училища — С. Е. К.
3. Евангелски истини. — А. Н.
4. Митрополитъ Антоний почина. — Б. п. Стоименовъ.
5. Художественъ откълъ: Присягата на Исодъ Антипа. — Радка Зедигъ.
6. Бележки и отзиви.
7. Изъ печата.
8. Официаленъ откълъ.
9. Църковна и обществена летопись: I у насъ; II въ чужбина.
10. Обявления.

† Троянополски Епископъ Антиъмъ.

## Пътът на нашето училище.

(по поводъ на началото на учебната година).

Ние сме въ началото на учебната година. Отъ 15. т. м. всички училища въ България започватъ своята работа. Но тѣ ще трѣбва не само да учатъ, да даватъ знания, но и да възпитаватъ.

Ние нѣма да се спираме какво е било до сега, а какво предстои за напредъ на нашето ново училище, което ще дава не само знания, но ще трѣбва да култивира у децата и ония добродетели, които могатъ да ни дадатъ въ днешно време единъ мжжъ съ пълно съзнание за гражданственостъ и родолюбие.

И колко е правъ, въ туй отношение, единъ нашъ вече покойникъ, виденъ педагогъ и социологъ, който преди години още, наблюдавайки въ началото на учебната година движението на ученицитъ, подчертаваше голѣмата въбра, съ която всяко семейство повѣрва децата си на училището. И съ каква радостъ, съ каква почитъ, съ какъвъ трепетъ и съ каква ревностъ хиляди мили и невинни деца бързатъ да заематъ мѣстата си въ училището и въ редоветъ на другаритъ си връстници! Тѣ съ легини, тѣ съ цѣла армия, най-голѣмата въ Царството, която брои нѣколко стотинъ хиляди. Тази армия рекрутирана доброволно, оживява всѣки градъ и село. Тя е напълнителъ живото, който дири истинна и свѣтлина. Тя е напълнителъ духовна сила, която

иска просторъ и свобода за размахъ. Тя е здравето, умътъ, гениятъ, силата, надеждата бждещето на България. Тя е безъ знаме. Тя ще тръгне подъ знамето, което ще ѝ даде.

Кому се повѣрва тая армия? — На училището, на първото най-висше обществено колективно наше учреждение въ страната.

Кой ще я ржководи? — Учителтъ.

България е днешното българско училище. Това училище е въ ржцетъ на българския учителъ, който трѣбва да притежава качества на истински възпитателъ и родолюбивъ българинъ. Ако нѣма човѣшко учреждение по свещено отъ училището, нѣма и дългъ по високи и по възвишенъ отъ тоя на учителя, който свещенодействува въ училището, нѣма и честъ по-висока отъ тая, съ която е удостоенъ учителтъ. Каквото е училището, такава ще бжде и България. Какъвто е учителтъ, такава ще бжде и българското училище. Учителтъ е душа на училището.

Семейството повѣрва на училището най-милото, което има — детото си, което ще продъжи живота му, а държавата предоставя на учителя най-ценното което има — поколѣнието, което ще поеме единъ день сѣдбинитъ на България на плещитъ си.

Ето защо, сега когато залочва новата учебна година, трѣбва добре да се разбере, какво иска отъ учителитъ новата днешна държавна и българското семейство. Учители, семейства и правителство трѣбва да се проникнатъ отъ задачитъ на нова България, които трѣбва да направятъ и задачи на поколѣнието.

Това може да се постигне не толкова чрезъ работата надъ възрастни вече хора съ застарѣли и закоравѣли вече привычки, колкото чрезъ младото поколѣние въ училището. Това чакъ Отецеството отъ днешното наше училище, въ което нѣма и не може да има нѣщо за хора съ отрицателни идеи и свхщания.

Програмитъ на училището предвиждатъ известни материи по наука, моралъ и религия. Тия материи сѣ мъртви. Тѣ, обаче, се оживяватъ и освещаватъ отъ учителя. Каквото освѣтление имъ даде той, така и ще ги възприематъ децата. Ако патриотичното чувство е силно въ учителя, той ще оживи дълга къмъ Отецеството и ще говори съ жаръ и любовъ за България. И децата ще обикнатъ

Родината си. Сщото може да се каже и за материите по морала и религията. Ако учителът е религиозен, ако върва в онова, което преподава и в Са Писание, той ще закрепи вѣрата, съ която децата си дошли отъ семейството си, ще я усили и оживи.

Наистина, само на родолоубното учителство, държавата, Църквата и българското семейство възлагат голѣми надежди. Защото чрезъ идеализма, който ще проявятъ учителитѣ, ще се даде новъ тласъкъ къмъ обща творческа работа и национално осъществяване и напредъкъ. Тѣхниятъ идеализъмъ ще разкрие на нашата младежъ, единъ частъ отъ която е заразена отъ чужди влияния и гибелни учения и утопии, че трѣбва да следва пътя, начертанъ отъ нашитѣ учители и просвѣтници, ратници до Освобождението на България, пътя на всички народни герои и ратници за интелектуалното ни издигане и християнско просвѣтяване на народа. Защото една частъ отъ нашето учителство въ недавнашното минало бѣ се опитало да тръгне по чуждѣ пътя, по пътя, начертанъ не отъ българскитѣ строители и създатели на България, а отъ чужденцитѣ, безароднитѣ и безвѣрнитѣ.

За честъ, обаче, на днешното наше учителство, трѣбва да подчертаемъ, че последното е създало напълно грѣшкитѣ на миналото и въ последно време, въ съюзъ съ Църквата, полага всички грижи и старания да даде християнска просвѣта и издига нашата младежъ, да облагороди нейнитѣ чувства, да издигне съзнанието, да кали волята ѣ, да оформи характера, да създаде отъ нея истински граждани на бъдеща България. Тая задача се схваща правилно и отъ днешния просвѣтень съюзъ, който обединява въ себе си гражданата частъ на днешното достойно учителство, ржководено отъ добри и просвѣтитѣ наши българи и вѣрни синове на нашата родна православна Църква.

Поздравлявайки българското учителство съ началото на новата учебна година, Църквата го благославя съ молитвено благопожелание за ползотворна работа, като бже винаги проникнато отъ идеалитѣ на България и отъ религиознитѣ и национални чувства на българския народъ.

## Погледъ въ чуждитѣ училища

Намираме се въ началото на учебната година и умствено е отново да надникнемъ въ чуждитѣ пропагандни училища, за да посочимъ нѣкои нередни и незаконни прояви, съ надежда, че този пътъ ще се погледне съ по-голѣма загриженостъ на тѣхъ и съ желание да се отстранятъ, щомъ повече не може да се стори, било поради липса на възможностъ или на добра и просвѣтено воля.

Нѣма да се спираме върху въпроса, дали сж потребни тѣзи училища и не представляватъ ли нѣкаква опасностъ за народа ни и за неговото бъдеще. По този въпросъ нашето общество вече чу достатъчно мнения на видни общественици, които обосноваха и доказаха широко разпространенитѣ подозрения и опасенията за народа ни отъ прѣкомерно увеличаване на чуждитѣ училища и особено на оубзи, за които е извънъ споръ специалната имъ пропагандна задача. Чуха се тукъ-тамъ и противни мнения, но тѣ не можаха никога да убедятъ,

нито смогнаха да внесатъ поне известно успокоение относно опасноститѣ, които ни се готвятъ твърде незабелязано и много бавно, но безсмысленно и неизбѣжно.

Този въпросъ е голѣмъ и важенъ, но ние ще го отминемъ, за да се спремъ на една по определена и очевидна безредностъ въ чуждитѣ училища, която може лесно да се отстрани, безъ да се създаватъ смущения и безъ да се даватъ поводи за олелия до небесата, че се върши нѣкакъвъ актъ на нетолерантностъ.

Думата е за преподаване предмета вѣроучение въ чуждитѣ училища въ родната ни земя.

Знае се, че чуждитѣ училища, поддържани отъ вънъ и отъ разни религиозни мисии, се намиратъ подъ общественото подозрение, че вършатъ, покрай другото, въ по-голѣма или по-малка мѣрка, пропаганда и по-частно, религиозна пропаганда. Доколко това подозрение е оправдано за всички чужди училища, не е потребно да уясняваме, защото по-важенъ въ дадения случай е фактътъ, че подозрението се простира върху всички, следователно, налага се да се взематъ мѣрки, които колкото годѣ да успокоятъ обществото и въ особеностъ православния вѣрващъ български народъ, че се полагатъ грижи за предпазване на нашето поараставащо поколение отъ религиозни увличания и отбивания отъ църковно-религиозния пътъ на нашитѣ бащи и на цѣлия ни народъ.

Поводитѣ за подозрения не сж никакъ измислени, не сж плодъ на прекалена религиозна ревностъ и невѣротърпимостъ. Тѣ наистина съществуватъ и всѣки новъ денъ се умножаватъ. Религиозната пропаганда въ мисонерскитѣ училища не се върши така прикрито, както може би си мислятъ нѣкои наши люде, които сж свикнали да вѣрватъ, че пропагандиститѣ иматъ редка ловкостъ и многовѣковенъ опитъ да боряватъ въ тази областъ съ неуловима хитрина и лукавостъ. Нито пъкъ пропагандата се върши така незабелязано и потайно, колкото може би се самоизлъгватъ, че имъ се отдава да я вършатъ самитѣ органи на пропагандитѣ, премного довървайки се на особена школовка, която съ усърдие сж получавали преди да посетятъ страната ни, или премного различайки на нашата довърчивостъ и чуждопоклонничество. Пропагандата въ нѣкои чужди училища е доказана, безспорна. Сведенията за нея сж черпени отъ автентични извори. Но за нея може да се сжди и отъ плодотѣтъ, каквито, за нещастие, има. Неотдавна единъ младежъ, завършилъ съ отличие преди две години едно срѣдно чуждо училище въ столицата, дете на едно добро и заслужило, но бедно семейство, съ мжка разправяше, какъ е билъ увлеченъ и подведенъ да замѣни бащината си вѣра съ католическата. За този случай добре знаятъ органиитѣ на католическата пропаганда и сигурно имъ е много неприятенъ, защото откри още малко завесата на мистириознитѣ поплзновения въ навинитѣ млади души на българскитѣ деца и младежи.

А преди нѣколко месеци, въ края на учебната година, на столицината гара мюзина бѣха свидетели на една покрѣтителна сцена: млада девойка, завършила едно столично католическо училище, се раздѣляше съ потънали въ сълзи родители и близки, защото заминаваше въ чужбина водена отъ католически сестри, за да постъпи въ нѣкакъвъ монашески орденъ. Нависо ще бже да се заявява, че това младо момиче доброволно и безъ



влияния е достигнала до такова съдбоносно и смъло решение: да напусне родители, близки, роден край, за да отиде в далечна страна и да постигне в манастир. Очевидно е, че върху него е работено съ примѣрно усърдие.

Сведения за религиозната пропаганда, вършена въ тѣзи училища, има, толкова много, та съвсемъ не е потрѣбно да се позоваваме на отдѣлни случаи като втория. За този случай споменахме, защото и сега, следъ нѣколко месеци, още сме подъ впечатлението на онази тъжна сцена, когато родителитъ губѣха чедото си, а Родина — една своя дъщеря, може би въ бъдеще полезна труженица или щастлива българска майка.

Едно, макаръ и слабо, срѣдство да се попречи на религиозната пропаганда, вършена въ чуждитѣ училища, е разумно прилагане на закона за народното просвѣщение. Въ чл. 346, алинеята, на този Законъ се казва: „Обучението на православнитѣ деца, ученици въ частнитѣ училища, по върочение се води отъ преподавателъ православенъ.“

Да се приложи разумно това законно разпореждане, значи да се настои, когато преподаването на върочение на българскитѣ деца въ чуждитѣ училища да става отъ лице съ православно върочовѣдане и въ духа на православната църква. Потрѣбно е още преподавателитъ да бжде искрено убеденъ православенъ християнинъ и преданъ синъ на нашата Църква. Защото обстоятелството, че едно лице е отъ православно върочовѣдане още не представлява никаква сигурност, че преподаването се извършва въ православенъ духъ. Не бива да се забравя, че преподавателитъ въ тѣзи училища се издържатъ не отъ държавата ни, а отъ самитѣ училищни власти, респ. мисии или чужди държави. При това положение да се надѣваме, че въ едно чуждо училище на нѣкоя мисия ще се търпи убеденъ православенъ учителъ по върочение, е трудно пъкъ и невъзможно.

Но не е това най-лошото. Въ нѣкои училища преподаването на върочението не се върши отъ православенъ учителъ, а отъ католически духовникъ. Та и по-лошо става: православни деца се водятъ въ католическа църква.

При такова състояние на нѣщата, съвсемъ необходимо е да се поиска отъ чуждитѣ училища да назначаватъ за преподаватели по върочение на българскитѣ православни деца лица съ доказано православно върочовѣдане, които ще иматъ подготовката и волята да обучаватъ въ православната истина. Такава преподавателъ може да се препоръчатъ на всѣко време отъ църковната властъ.

Не виждаме, какво неудобство би представлявало предлаганото разрешение на този важенъ въпросъ, щомъ като управленията на чуждитѣ училища заявяватъ, че у тѣхъ религиозна пропаганда не се върши и че тѣ държатъ за православното съзнание на православнитѣ тѣхни ученици. Ето, предлага се едно удобно, разумно, законно и полезно разрешение на единъ въпросъ, което значително ще ги освободи отъ упръка, че безогледно и безъ мѣрка вършатъ религиозна пропаганда.

Не вѣрваме, че тази препоръка ще се хареса, особено на чуждитѣ мисионерски училища, и че тѣ ще пожелаятъ да се възползуватъ отъ услугитѣ на лица, препоръчани отъ църковнатѣ ни власти. Но ние все още вѣрваме въ нѣщо друго, а именно, че върховната училищна властъ у насъ — Министерството на Народното Просвѣщение — ще вземе

накрай строги мѣрки, за да наложи на управленията на чуждитѣ училища да назначаватъ за преподаватели по върочение на православнитѣ български деца лица отъ православно върочовѣдане и съ доказано православно убеждение, както повелѫва законътъ. На своеловията и на беззаконията трѣбва да се тури край.

С. Е. К.

## Евангелски истини,

Иовл. 19:6 — 35

Христовитѣ кръстъ е срѣдоточието между небето и земята. Разпнатитѣ на него е Богъ и човѣкъ, Богочовѣкъ. Събитията около кръста иматъ вѣчно значение. Тѣ продължаватъ и днесъ: отъ онова време, и днесъ, и докато има човѣци на земята — единъ се гварятъ съ Разпнатия, други изразаватъ предаността си къмъ Него. Истинската история на свѣта се развива около кръста. Всичко друго въ живота на човѣчеството; политика, войни, тѣхника, наука, социали и икономически отношения — е преходно, важи само за земята. А пъкъ онова що става около кръста, отъ тогава и до днесъ, има вечни последици.

Когато еврейскитѣ първосвещеници и тѣхнитѣ привърженици видѣли охуления и окървавенъ Праведникъ, „завикали и казвали: Разпни, разпни Го!“ Грѣшнитѣ човѣци не могатъ да понесатъ светостта. Това което най-ярко е изразено въ разпнатieto на Христа се повтаря въ историята: милионитѣ мъченици, животътъ на светитѣ отци (Василия Велики, Григорий Богословъ, Иоанъ Златоустъ и много други) сѫ приири все на едно и също нѣщо: светостта кара злото да се проявява, да открива своя ликъ.

Въ означеното евангелско четиво виждаме и друго земната властъ срещу небесния Царь. Вѣчна тема — за властѣта, за силата ѣ, за произхода ѣ, за отношението ѣ къмъ Правдата и къмъ Бога, Тема най-животнрптнѣша въ днешно време, разрешавана, не само въ теоретически съчлнения, но и на практика въ самия животъ — въ Русия, въ Мексико, въ Испания, въ Германия. Въ Евангелието тѣ не е разглеждана като теория, а е изложенъ фактъ. Виждаме единъ срещу другъ небесния Царь, възлѣтената Истина и — представителъ на земяната властъ. Днесъ въ нашето общество има отъ една страна въ всѣка държава отаждана властъ, а отъ друга страна, тѣни власти сѫ разграничени и на разни ниволе власти. По онова време пъкъ населението отъ Римската империя се чувствувало, че живѣе въ всемирна държава (вънъ отъ нея има варвари, люде живущи безъ истинска организирана властъ), и въ тѣа държава властѣта е единна, пълна, абсолютна, и само бива делегирана на отдѣлни лица да ѣ изпълняватъ. Пилатъ билъ представителъ на тѣа една земяна властъ. Правъ билъ той отъ свое гледище когато казвалъ: „На мене ли е отговаряшъ? Не знаешъ ли, че имамъ властъ да Те разпна и властъ имамъ да Те пусна?“ И самъ Пилатъ и императорътъ, който го билъ пратилъ въ Юдея, и юдейскитѣ първосвещеници, и цялото население билъ убедени, че това е така. Но Истината прозира по-възбико отъ официалното гледище на властѣта, насочва погледъ отъ земята къмъ небето, къмъ свѣтлинското битие: „Ти не цѣише да имашъ надъ Мене никаква властъ, ако ти не бѣ дадено *свише*“. Властъ има на земята въобще, и властъ има Пилатъ въ частностъ, не за това, че има Римска империя или друга нѣкоя държава, и не за това, че римскитѣ императорѣ дѣлз на Пилата, „или народътъ и далъ“ на днешни

управници, а защото Богъ е наредилъ това. Основитѣ на властѣта сѣ ирационални. Рационалистически изгледъ на Русо за „общественъ договоръ“ и рационалистическото мнение на социалиститѣ, че икономическитѣ отношения определятъ властитѣ, сѣ опровергнати най-категорично отъ историтѣ. Проблемата за властѣта си стои не разрешена и днесъ. Зяното човѣчѣтъ искатъ да разбиратъ подъ властъ *своя* властъ, човѣшка, земя, като я еманципиратъ отъ божественѣта ѣ произходъ. „Нѣмаме другъ царъ освенъ кесаря“. Кесарь ли ше бже, народно събрание ли, фашистки вождъ ли, или съветъ на болшевицкитѣ комисари, — все се самоутвърждава като чисто човѣшка властъ. Забраватъ човѣчѣтъ, че тя е далена сише.

Оттамъ и трагическото раздѣлене между два лагера около кръста: единитѣ искатъ земенъ царь, земенъ Месия, земно щастие, а другитѣ стоятъ около кръста, като около спасително явие на истинска непреходна властъ. Днешното време не е време на синтезъ, на миръ, а — време на раздѣлене. Днесъ е мячно, дори невъзможно, да седи човѣкъ безучастенъ къмъ Кръста: той трѣбва да се обяви или за или *противъ* него. И ако не желе или нѣма смѣлостъ да се определя, събитията ще му наложатъ да стори това. Християнитѣ трѣбва да станатъ по-християни, защото противникитѣ на Христа водятъ звна борба противъ Него. Но силата на Кръста е неизмѣрима съ земенъ масшабъ: тя е божествена. Ония, които сѣ подъ знамето на Кръста, винаги ше бжлатъ победители, а победата имъ ше бже съ вѣчно значение, защото Кръстътъ е оръжие непобѣдимое.

A. H.

## Митрополитъ Антоний почина.

На 11 августъ, т. г., се е представилъ о Господѣ блаженѣшичъ Антоний, Митрополитъ Киевскій и Галицкій. Съ неговата смъртъ Руската православна църква се лишава отъ единъ отъ най-талантливитѣ и най-достойни свои архиепископи. И не само за Руската православна църква, люто буряеяема отъ комунистическия режимъ, смъртъта на Митрополита Антония е велика загуба. Съ неговата смъртъ залѣзва отъ хоризонта на цѣлия православенъ изтокъ една свѣтла и рѣконачна звезда, представа да тупи едно велико архиепископско сърце.

Митрополитъ Антоний умира на 72 годнина възраст. Той е роденъ на 17 мартъ 1863 г. въ с. Ватагино, Крескици уездъ, Новгородска губерния — въ семейството Храповицки, свързано се съ своята нравствена чистота, благочестие и благородство.

На 9 г. възраст, Алѣша Храповицки постихналъ въ Б-а С.-Петербургска гимназия, която завършилъ съ отличие. Основното влѣчение на неговата душа, обаче — любовь къмъ Църквата Христова и желание по-дейно да ѣ служи — го завело въ Петербургската духовна академия.

Състоянието на богословската наука по това време, т. е. въ 90-тѣ години на миналия вѣкъ, не било твърде задоволено. Православното богословие било твърде силно повлияно отъ по-благоприятно развиващото се римо-католическо и протестантско богословие. Чрезъ Киевскитѣ школастици, които се намирали подъ силното влияние на католицизма и западната философия, тукъ проникналъ и се утвърдилъ католическия духъ на юридизъмъ и съ неговата централна идея за сатисфакцията и протестантскитѣ рационалистически духъ.

Този духъ почувствувалъ остро и срещу него по-

велъ борба Алѣша Храповицки. Първиятъ сериозенъ наученъ трудъ, съ който той обрналъ върху себе си внимание е на психологическа тема. Той е озаглавенъ: „Психологическѣта данни въ пользу свободы воли и нравственной отвѣственности“.

Въ тази своя работа той си поставя за целъ да поправи основната грѣшка на западната наука, състояща се въ разсѣдъчното отношение на западнитѣ мислителѣ къмъ всички изследвани отъ тѣхъ явления на живота въобще и на душевния животъ въ частности. Авторътъ описва психическитѣ функции на човѣка така, както не ги прежнуваме въ смѣшност, като реални факти, а не като само резониране върху психологическитѣ понятия и термини. За тази целъ той избралъ една отъ главнитѣ основи на мизологизма — „Свободата на волята“, отъ наличността на която, споредъ философа Улрици, се определя различие между правото и безправното, истината и лъжата, доброто и злото. Тази работа има характеръ на описателна психология съ логически изводи отъ нея.

Авторътъ предварително е изучилъ европейската философия и психологическа литература по този въпросъ въ оригиналъ. Главно внимание е обърналъ на германския философъ Кант и известния руски философъ В. Д. Кузричевъ.

Логичекитѣ изводи отъ тази философско-психологическа работа довели до утвърждаване на религиозната истина. По-главнитѣ отъ тѣхъ сѣ следнитѣ.

На всѣки разуменъ човѣкъ престои избора между вѣрата въ Бога и пълния скептицизмъ. Законитѣ на човѣшката мисль изискватъ да се признае обективното съществуване на Бога. Тѣзи закони изискватъ задъвншия свѣтъ да бже призната една единна воля и всичко безкрайно множество отъ факти на сътворения животъ да бже обединено въ една единна Реалностъ, на която принадлежи най-истинско битие. Творението на свѣта, който нѣко съществува въ Бога, е резултатъ на безкористната любовь на Бога. Човѣкъ е центъръ и целъ на творението. Из човѣкъ е предоставено самостоятелно нравствено битие. Но областъта на неговата самостоятелностъ е ограничена отъ силитѣ на природата и даденитѣ му отъ Бога душевни сили. Човѣкъ се явява като самостоятеленъ субектъ само въ направление на своитѣ сили. Нему прележи свободния изборъ между доброто и злото. Абсолютността на Божеството е преди всичко нравствена абсолютностъ, абсолютностъ на доброто. Злото е явяло въ свѣта изключително поради свободното произволение на човѣка, по силата на дадената му свободна воля, свободно набиране на доброто и злото. Следъ като папазо въ свѣта злото разсѣкло единното благодатно човѣшко естество на множество егоници. Еячностю на битието може да бже възстановено само чрезъ благодатната любовь. Религията е областъ, въ която участвуватъ и тричѣ дейности на душата — умътъ, чувството и волята. Областьта на религията трѣбва да бже не тъмната областъ на свѣта недостаяния още за знанието, а обратно, науката трѣбва да бже истинска другарка на религията. Колкото повече науката постига прирлата и нейнитѣ закони, толкова по-ясно трѣбва да бже виждатъ Твореца. Богъ е проявилъ необходимостъ на своята абсолютностъ съ това, че като остава субектъ на своичѣ физически явления, предоставилъ е самостоятелно битие на субектитѣ на нравственитѣ явления.

Тѣзи логически изводи сѣ философско обосноваване на вѣрата въ Бога, любовьта и смиренieto. За самиятъ авторъ тѣ сѣ главната философска основа на неговата по-нататѣшна научна и църковно-обществена дейностъ.

Четири дни следъ завършването на академията —



на 18 май 1885 година Алексей Павлович Храповицкий приел монашество в академическата църква в Петербургъ.

Въ началото на 1886/87 учебна година, след като защитил своята магистерска дисертация — „Психологическа данна“... той бил избран за доцент в Петербургската духовна академия по катедрата Ветви Заветъ. Тукъ той, наредъ съ своята научна работа, се заелъ и съ пропагандирането на идеята за въстаниеването на патриаршеството в Русия — идея, която била негова заветна мечта отъ детинство. Между студентитъ на академията по това време билъ и Василий Бѣлавинъ — бждация всерусийски патриархъ Тихонъ, който когато въ 1917 г. билъ избранъ за патриархъ, поздравилъ митрополита Антония съ осъществяването на неговитъ южоскески мечти.

Темпераментната обновителна богословска дейност на о. Антония не могла да не срещне известни препятствия отъ страна на консервативно настроенитъ богословски срѣди. Работата стигнала до тамъ даже, че той трѣбвало да напусне бждацията започнатата си академическа дейност и да получи ректорско назначение въ С. Петербургската духовна семинария. Това станало въ 1889 година. Тази длъжностъ той заемалъ само 4 месеца, а следъ това, въ 1889/90 уч. година, на 27-годишна възраст, той билъ назначенъ за ректоръ на Московската духовна академия. Това е билъ първия случай на назначаване на толкова младъ ректоръ въ 200-годишното съществуване на академията.

Московската академия, оседемена вече за необикновенитъ таланти на младия ректоръ, посрещнала го дружелюбно и довърливо. Въ нейнитъ съставъ били — знаменитиятъ философъ В. Д. Кудрявцевъ, известниятъ църковенъ историкъ Е. Е. Голубински и знаменитиятъ историкъ В. О. Ключевски. Тукъ той започналъ съчиненията си, посветени на изясненето на ирархистичнитъ идеи на догматитъ на вѣрата. По случая 500-годишнината отъ блажената кончина на преподобни Сергей Радонезки, архимандритъ Антоний произнесълъ речъ за „Нравствената идея на догмата за Пресвета Троица“. Това съчинение имало за целъ да покаже тѣсната връзка, която съществува между догматическитъ истини на православната вѣра и добродетелния животъ на християнина.

Следъ Москва той е ректорствувалъ въ Казанската духовна академия, заемалъ е епископска катедра въ Уфа и Волниъ. Въ 1912 г. епископъ Антоний билъ въведенъ въ архиепископски санъ и призванъ въ числото на постояннитъ членове на Св. Синодъ. Въ 1914 г. той билъ преведенъ въ Харьковъ.

Въ 1917 г., следъ отричането на императора отъ престола, той получилъ нареждане отъ революционнитъ власти да напусне Харьковъ. Огарыналъ се въ Валаамския манастиръ, където довършилъ своето известно съчинение върху „Догмата за изкуленото“.

Презъ м. августъ 1917 год. той взелъ участие въ Всерусийския църковенъ съборъ като представителъ на монашеството. Презъ време на събора архиеп. Антоний билъ въведенъ въ санъ митрополитъ и се върналъ въ Харьковъ, отъ където скоро билъ избранъ за киевски митрополитъ. Катедрата, на която се възкачалъ митрополитъ Антоний била опръскана отъ мъченическата кръвъ на неговия предшественикъ митрополитъ Владимиръ, зѣбски убитъ отъ болшевикитъ. Тукъ митрополитъ Антоний не останалъ дълго. Революционната вълна скоро го извърдила задъ граница.

Последнитъ дни на своя земятъ пжтъ маситиятъ иерархъ завършилъ далечъ отъ своята родина, въ българска Югославия, като пръвъ иерархъ на руската заграницна църква. Разпъваната на кръстъ отъ палатитъ на

20 вѣкъ велика Руска Църква имаше нужда още отъ неговото просвѣтено ръководство, но Богу е било угодно да прибере своя вѣренъ служителъ при Себе Си.

Вѣчна му память!  
Богъ да го прости!

Б. п. Стоименовъ.

## ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

### Присждата на Иродъ Антипа.

— Пийте и да бжде волята на силния — изрече Иродъ Антипа и адига чашата си.

— Тяя да бжде, царю — отговориха неговитъ подданици.

Сътрапезницитъ чукнаха напълненитъ съ медено вино отъ егидаскитъ лози, позлатени чаши и ги изпразниха.

Разговоритъ около тежкитъ държавни въпроси се избѣгваха за рождения денъ на Ирода. Шегобойитъ стояха на иѣколко крачки отъ трапезата и разсмявахъ гоститъ съ весели думи.

Най-после Иродъ пожела и музика. Свирачи и пѣвци застанаха на опредѣленото мѣсто въ огромната гостна зала. Сладкитъ напѣви се допълняха отъ съзвучието на инструментитъ подъ опитни раце.

Блаженство изпъли душата на Ирода. Той се почувствува на върха на щастие.

— Да дойде Саломея — каза той и повелително кимна съ глава. — Съобшете ѝ че ще трѣбва да играе.

Съ дълбоки поклони се отдадеха двама млади прислужници. Тѣ предадоха на девойката царевата заповѣдъ.

Младостта на Саломея цѣтѣеше като розова тѣпка въ нейнитъ десетъ-дванадесетъ години. Подаяния като сѣрна, весела като полска чучулига, тя подскочаше и пѣше изъ Сионскитъ дворици отъ ранна зоръ до късни ноши.

Надъ високото ѝ чело стоеше вѣчно отъ бѣли цвѣта, като бѣлѣгъ на девича невинност.

— Царятъ заповѣда да дойдешъ и да играешъ — издума единиятъ прислужникъ.

— Готова съмъ, да се отзова на желанието на моя господарь, — отвърна Саломея.

Иродъ Антипа бѣше седналъ небрежно въ трона си. Въ лѣвата ръка държеше цвѣте и го поднасяше до носа си.

Подъ тежкитъ завеси се показа Саломея. По глезенитъ ѝ лъщѣха гринии. Бѣше облѣчена въ бѣла дрѣха опасана презъ кръста съ широкъ, аленъ поясъ. Ти се заплти къмъ Ирода, и го стрелна съ очи.

— На твоя разположение съмъ, царю — изчурулика Саломея, готова да засити стжкитъ.

— За мое здраве — ѝ отвърна Иродъ ѝ ѝ подаде чаша съ изцеденъ сокъ отъ сладки плодове.

Саломея взе чашата и ѝ допре до устнитъ си, червени като сочни малини. Дихането ѝ се ускоряваше. Като изпи сока, тя обходи съ погледа си всичкитъ госте. Вслуша се въ музиката. Взема такта и се отдаде вихрено на играта. Шомъ свирячтъ задържаша прѣстѣитъ си върху струнитъ съ трептения, Саломея се люшкаше въ въздуха, унесена въ забравя. Тя като смисленска жрица извършваше иѣкакво священодѣяние.

Отъ нейната игра замлъкнаха присътствующитъ на тържеството. Тишина царѣше. Гоститъ бѣха опиянени отъ красотата на това дивно създание. Иродъ полвана напълно подъ властѣта на Саломея. Следъ единъ часъ

играта се свърши. Девойката сложи айсната си ръка на сърцето и се поклони учтиво.

— Какво пожелаеш ще ти дамъ — й рече Иродъ съ умоляющъ гласъ — дори и половината отъ царството ми.

Щеше ли да устои Иродъ на обещанието си? Какво можеше да реши самъ той? Той бѣше загубилъ мжккото си достойнство, защото се намираще напълно подъ влиянието на жена си, Иродиада. Тя владѣше сърцето и волята му. Та нали заради нея бѣше погавилъ честъта на баща си? И заради нея бѣше хвърлилъ въ тъмницата Иоана Предечта; той я бѣ изобличилъ предъ Синедриона и я бѣ нарекалъ „Блудница“?

Саломея изтърна къмъ стаята на майка си.

— Майко! — извика Саломея и прегърна Иродиада.

— Какво има дъще? Успокой се!

— Твоятъ мжкъ, Иродъ, остана възхитенъ отъ моята игра — каза развълувано момичето и разпрати на майка си желанието на царя.

— Какво да поискамъ? — попита Саломея и чакаше негърпеливо отговора.

Очнѣ на Иродиада засъвѣтаха, Пламъци заисскачаха отъ тѣхъ. Демонична усмивка се очерта по глгитѣ на устнитѣ ѝ. Тя съсна като настъжна амия. Колко безъсиленъ ноци ѝ бѣше причинилъ свецетѣт! На какви унижения я бѣше подхвърлилъ той?

Тяллата се бѣше уалѣкла подирѣ Иоана. Тя се упиваше отъ словото му. Пророкътъ се бѣше явилъ между народа, когато страститѣ обсъбѣха. Кръвопийцитѣ тържествуваха и се наслаждаваха отъ кръвата на беззащитнитѣ и беднитѣ. Лихваритѣ жасоха последния залък отъ устата на бедняцитѣ. Злото царѣше въ живота на човѣшката родъ.

Бѣше настъпила мрачна епоха на обща развала. . .

Иоанъ Предечта тржбеше за идването на Спасителя. Който ще избани човѣшкостото отъ злнитѣ. Свецетѣтъ насочи стрелитѣ си и срещу Иродиада. Тя бѣше напуснала мжка си Филипа и заживѣ съ свои чичо, Иродъ Антипа, като му доведе и дѣщеря. За това и много други беззакония Иоанъ изобличаваше тази жена. Наричаше я по съгднитѣ „блудница“. Народътъ повтараше думитѣ му и хвърляше шпѣи прѣстъ въ лицето ѝ и подирѣ нейнитѣ довъреници.

Сега, случатъ се ухили на Иродиада. Какво по-добро и по-изгодно отъ това, да използва настроението на Ирода къмъ Саломея, да иска главата на Иоана? Веднѣжъ завинаги щѣха да се усмирятъ народнитѣ маси и да се сложеше край на злоезичнето.

— Ще искашъ главата на Иоана. . .

Девойката се сепна.

— Улаши ли се? — Извика гѣвно Иродиада.

— Нали той е Пророкъ, — едва чуто произнесе

Саломея.

— Пророкъ! — изкрѣска майката. — Уличникъ, клеветникъ. Събира бездѣлнитѣ и вика подирѣ ми „Блуднице“. Главата му ще искашъ и ще ми се донесе. Чуваши ли? Този подарѣкъ ще трѣбва да получиши.

Саломея изплака. Тя устыи душевна болка за накрѣненото честолюбие на майка си. Избѣрса очитѣ си, върна се при Ирода и съ твърдъ гласъ събщи желанието си предъ сътрапанецитѣ.

— Какъ? — прошеена Иродъ въ себе си. — Съ главата на Иоана да закупи играта на Саломея? Съ главата на невинния праведникъ? Нима той не ми казваше истината? И заради истината го затворихъ въ тъмницата?

Иродъ победѣт. Чинѣше му се, че страшно чудовище го души. Какво да прави? Какъ да отъини обещанието, дадено предъ толкова люде? Ако изпълни желанието на девойката не ще ли се възбудятъ народ-

нитѣ тѣлпи още по-гѣвно и не ще ли му отнематъ короната?

Виното се изпаряваше отъ главата му. Той скри вълнението си, остави гоститѣ да се веселятъ, а той отиде при Иродиада. Очитѣ му се срещнаха съ нейнитѣ.

— Какво? — изрече Иродиада. — Ти още се лѣуумишъ да изпълниши обещанието? Страхливаето! Ако не устоишъ на думата си, предъ никоѣ нѣма да се спра. Ще разкрия цѣлия ти заговоръ. Тогава? Ще се простишъ и съ престола си и съ короната си. . .

Иродиада основателно се закъваше. Иродъ Антипа съ нейно знание подготваше заговоръ заедно съ тиберийския съветникъ Сиянъ срещу императора. Въ отъмъчението си ти дори и не мислѣше за пагубнитѣ послѣствия. Моментътъ ѝ подсказваше да използва Иродовата слабостъ за главата на Пророка, иначе. . . ?

Иродъ отгднѣ. Той ѝ се усмихна. Ободри се и съ твърда решителностъ се отдалечи задъ мраморнитѣ колони.

— Ще отидешъ — каза той на оржженосѣцѣт си — въ тъмницата и ще отсѣчешъ главата на Иоана. Още сега ще ми я донесешъ.

Псѣнитѣ и свирнитѣ още не бѣха стихнали въ сионския дворецъ. Иродъ и сътрапанецитѣ му допѣваха чашитѣ си и се смѣха въ захласъ, когато пристѣпи къмъ Ирода оржженосѣцѣт и му поднесе на бакърено бѣлодо отсѣчената глава. Дадѣ кропки, невинни очи бѣха заспали въ вѣченъ сънъ. . .

Той кимна на вѣника да предаде бждото на Саломея. Девойката се изтича при майка си съ мъртешки подарѣкъ.

Иродъ се почувствува неразположенъ. Огънь загорѣ по устнитѣ и челото му. Краката му се ололяваха. Всички си разотидоха съ скрито незадоволяване.

Иродъ имаше треска. Той бѣлуваше, хвърляше се върху леглото си, говорѣше несвързани думи. Когато се поуспокои и току що сънѣтъ щѣше да го грабне, той се стрѣсна отъ заканиитѣ на невидимъ гласъ:

— Тежко ти на душата, Ироде!

Иродъ позна гласа на Иоана.

— Готви се за далеченъ пътъ — продължаваше да говори гласа на мъртвѣца, — съ твоята разплатна жена. Ти стана орджне на нещата ненаситна стрѣвъ. Съ съзли, унижения, срамъ, презрение, болести ще изкупувашъ пришѣвнитѣ на тази грѣшница.

Иродиада влѣзе при Ирода замътена и изплашена отъ нѣкакво видение. Гласѣтъ стамѣлка и изчезна въ ноцѣта.

Отъ тоя денъ Иродъ стана мѣлчаливъ и затворенъ въ себе си, а не следъ много време бѣше заловенъ отъ Каллигула и изпратенъ съ Иродиада бѣе заточенне въ града Лионъ.

Радка Зидигъ.

## ИЗЪ ПЕЧАТА.

В. „Свободна дума“, „Видиѣ“, въ брой 55 печатѣ статия „Повече внимание къмъ детето“. Нашитѣ деца живѣватъ почти на произвола и тѣхното възрастване става при много малко грижи отъ наша страна. А въ тѣхъ е залогътъ на бждещето, тѣ сж нашата най-хубава редостъ. Нема, съ повече искреностъ и сила да заобичаме детето — да го търпимъ — да го разберемъ, да му помогнемъ да изживѣе детството си въ повече въздухъ, въ повече слѣпче, въ повече щастѣе! Така много волпи бѣха стихлили у детскитѣ гърди и много невинни съзли бѣха се изтрили отъ лазурно чиститѣ детски очи! Свѣтлина за родителитѣ — щастѣе за децата!”



в. „Стражъ“, Ломъ, въ брой 6, печати статия „Да се осъзнаемъ“. Съ болка авторътъ констатира голѣмата раздвоеностъ всрѣдъ българското общество. Всѣки има свои идеи и всѣки мисли, че е на правия пътъ. „Да се осъзнаемъ като граждани на една страна и дружно да заработимъ на наша си българска почва, за единно и сплотено гражданство, въ името на народното и държавно благополучие“.

В. „Последния новостъ“, Парижъ, въ броя си отъ 13 т. м. съобщава следното: „Въ Ватикана опровергаватъ съобщението, споредъ което държавниятъ ватиканскъ секретаръ монсеньоръ Пачели щѣ да обиколи европейскитѣ столици, за да организира кампания противъ болшевиизма. Това съобщение било пуснато отъ руското агенство, което иска да възлече Ватикана въ орбитата на германската политика, насочена противъ Свѣтска Русия.“

Палата действително е зявелъ враждебна позиция противъ III интернационалъ. Но той никога не ще провежда и политиката на расизма“.

## БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Открити старинни паметници съ писменостъ отъ епохата на Моисей. Англинската археологическа експедиция въ южна Палестина съ своитѣ многобройни проучвания и разкопки на стария библейски градъ Лакхис е успѣла да открие два надписа, написани съ букви отъ епохата на 1295—1212 година преди Христа. Съ подобна такава писменостъ, преди 24 години бѣ откритъ единъ снесиementъ въ Синайския полуостровъ където сж живѣли израелевитѣ синове подъ водителството на Моисей. Този снесиementъ се е състоялъ отъ надписъ издѣлванъ въ самитѣ скали, и учениктѣ още навремето се бѣха произнесли, че е билъ написанъ съ най-старата азбука която тѣ сж познавали, заявявали че тази писменостъ е била по-стара отъ епохата на Моисей. Издѣлването на надписа е билъ направенъ отъ миньоритѣ-работници, които сж работили презъ това време въ тиркоазнитѣ мини на Синай, и чинто произхождение е било също синайскитѣ родъ както сж и еврейтѣ.

Отъ намѣренитѣ писмени паметници въ Лакхис, единия е билъ откритъ въ развалинитѣ на една синагога отстояща вѣнъ отъ града, а другия — при разкопкитѣ на единъ гробъ. Изследвана писмеността на тѣзи надписи отъ учениктѣ е било установено, че тя се явява като преходна форма между писмеността откритая на Синайскитѣ скали и тѣзи на финикийцитѣ отъ които е произлязла дванадесетата писменостъ. Това откритие дава основание да се мисли, че еврейтѣ, усвоили синайската писменостъ, презъ време на скитничеството имъ въ пустинята, сж я отнесли съ себе си въ Ханаанската земя завладѣна отъ Исусъ Навина.

Чрезъ разкопкитѣ на гр. Иерехонъ, извършени отъ професоръ Гарстанъ е било установено съ положителностъ, че гр. Иерехонъ е билъ разрушенъ отъ Исусъ Навинъ къмъ 1400 г. преди Христа. Следователно откритая синагога въ разкопкитѣ на гр. Лакхис е имала египетски предмети презъ тѣзи дѣта и намѣренитѣ два надписа латиратъ съ около единъ вѣкъ по-стари. Известния асириологъ Д-ръ Лонгдонъ е успѣлъ да дешифрира надписа намѣренъ въ гроба който гласелъ: „Неговата справедливостъ е мойта упора“. Този имено документъ освенъ извънредно цененъ като старина, е още по-цененъ приносъ, къмъ доказателствата, какво кинигитѣ на стария заветъ сж били предавани не устно в писмено и че още презъ епохата на Моисей, еврейтѣ сж имали писменостъ.

превелъ: Неофитовъ.

## ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 5501 отъ 29 юлий 1936 г. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: Какъ да се постъпва при случаи, когато нѣкои лица не могатъ да представятъ нужнитѣ документи за встъпване въ втори бракъ.

Ваше Високочреосвещенство,

Нѣкои митрополити запитаха: какъ да се постъпва съ лица, които искатъ да встъпятъ въ бракъ, или да разторгнатъ съществуващъ таквъ, но сж въ невъзможностъ да представятъ необходимитѣ документи въ подкрепа на своитѣ искания, понеже сж приели отъ скоро българско поданство, каквито сж напр. рускитѣ бѣжанци, както и дезертиритѣ отъ чужди армии. Св. Синодъ въ заседанието си отъ 11 мартъ т. год. като обжда въпроса намѣри за потребно да Ви уведоми, че въ такива случаи рускитѣ бѣжанци следва да си набавятъ потребнитѣ документи отъ Управляющия Рускитѣ общини въ България, Архиепископъ Серафимъ въ София. Относно другитѣ лица митрополититѣ трѣбва да се обръщатъ къмъ съответнитѣ митрополити на соседнитѣ православни църкви, отъ където произхождатъ бѣглицитѣ, които на условията на взаимността не отказватъ да събиратъ и дадатъ необходимитѣ сведения. Всички предлагени искания, обаче, митрополититѣ ще правятъ чрезъ Канцелариата на Св. Синодъ.

Препоръчваме си и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинскій (п) Неофитъ.

Окръжно № 5761 отъ 14 августъ 1936 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: за възнагражденията, плащани на отдѣлни длъжностни лица за извършена отдѣлна работа.

Ваше Високочреосвещенство,

Съобщаваме Ви за сведения и изпълнение, че съ решение № 217/о. с. отъ 6 августъ т. год. Върховната Смиѣтна Палата е решила следното: „Наредбата-законъ, съ която се забранява плащането на възнаграждения за извънреденъ трудъ на длъжностни лица, участвуващи въ комисии, комитети, съвети и др. подобни, не се отнася за възнагражденията плащани на отдѣлни длъжностни лица за извършена отдѣлна работа“. Така, че предвиденитѣ възнаграждения по бюджетъ за личенъ извънреденъ трудъ на чиновницитѣ отъ Богоспасемята Ви епархия следва да се изплащатъ и следъ 19 юний т. година.

Препоръчваме си и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинскій (п) Неофитъ.

Окръжно № 5865, отъ 21 августъ 1936 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: съобщава за последнитѣ синодни издания.

Ваше Високочреосвещенство,

Презъ последнитѣ два месеца Синодалното кингоиздателство е отпечатало следнитѣ кинги:

1) *Ряководство* за изучаване ветхозаветнитѣ законоположителни кинги на Св. Писание, съставилъ Атанасъ Димитровъ, стр. 454, цена 100 лв.

2) *Православно догматическо богословие* учебникъ за V и VI кл. на Духовнитѣ семинарии, съгъмилн Д. Долгеръ и Ил. Коневски, стр. 332, цена 80 лева.

3) *Учебникъ по Пасхалия* за Духовнитѣ семинарии, отъ Иванъ Чайковски, стр. 112 + 3 таблица, цена 30 лева.

4) *Беседи* за детски православни християнски дружества при прогимназия, година трета, отъ священникъ Хр. Филаретовъ, стр. 176, цена 20 лева.

Тая книга съдържа 25 методически изработени беседи върху богослужението на Св. Православна Църква.

5) *Книжки за деца и юноши:*

№ 1 — Рождество Христово.

№ 2 — Сретение Господне.

№ 3 — Кръщение Господне.

№ 4 — Входъ Господенъ въ Иерусалимъ.

№ 5 — Страстната седмица.

№ 6 — Възкресение Христово.

№ 7 — Възнесение Господне.

№ 8 — Съшествие на Св. Духъ надъ Апостолитѣ.

Всѣка книжка се състои отъ 8 страници и има на изрвата си страница трицѣтната икона на съответния празникъ. Отдѣленъ номеръ струва 2 лева.

Горното като Ви съобщаваме, молимъ Ви да приканитѣ подведомственитѣ Вамъ учреждения и лица, които желатъ, да си откупятъ отъ въпроситѣ книги.

Препоръчаме се и пр.

*Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:*  
† Виоинскій (п) Неофитъ

**Старо-загорска епархия.** Религиозно-просвѣтна дейность въ гр. Старо-Загора се проведе презъ тази година — 1935/36 год. по предварително изработенъ планъ презъ м. октомврий м. г. — одобренъ и отъ Кириарха на Епархията, Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Павелъ.

Съгласно одобрената програма всѣка недѣля следъ обядъ въ „Братския домъ“ бѣ определяно да се изнасятъ сказки отъ мѣстни и външни сказачници Така презъ годината се изнесоха всичко: 34 сказки — 26 сказки отъ мѣстни и 8 отъ външни, поканени лица. Сказкитѣ живо се следѣха и редовно посещаваха отъ гражданството поради което много пкти салона на „Братския домъ“ се оказваше малкъ за побере множеството. Общо презъ годината сказкитѣ бѣха посетени отъ около 8000 — 9000 души-слушатели.

Независимо отъ това, за да могатъ християнитѣ да се запознаятъ по-отблизо съ живота и дѣлото на своя Спасителъ Иисуса Христа, всѣка срѣда следъ обядъ пакъ отъ явилна на „Братския домъ“ Негово Всеподобие Иером. Пименъ, протосингелъ на св. Митрополи, изнасяше евангелски уроци споредъ изработената програма отъ Съюза за просвѣтната работа въ братствата. Всѣка срѣда, сѣдмо така, салона добре се посещаваше. Изнесоха се 29 беседи.

Въ желанието си да не останатъ забравени и отдалечени отъ Христа-Спасителя и малкитѣ, предъ тѣхъ, сѣдмо така, бѣ предвидено да се изнасятъ беседи въ определенъ денъ и часъ отъ седмицата. Така предъ малкитѣ членове на детскитѣ православни християнски дружества — ученици отъ всички основни училища въ града се изнесоха 23 беседи. Беседитѣ се водеха отъ спархиянски проповѣдникъ и енор. свещ. Иванъ п. П. Шивачевъ. Сажеременно, за да се разноразно работата съ тѣхъ, както и да се поддържа създадената ентусиазъмъ въ тѣхнитѣ души, възъ отъ изнесенитѣ беседи за тѣхъ бѣха отдѣлени и нѣколко часа за разучаване на религиозни пѣсници.

Периодически се изнесоха сѣдмо така беседи отдѣлно предъ войницитѣ и домашнитѣ прислужнички.

Така че общо презъ годината (предъ възрастни, деца, войницѣ и домашни прислужнички) се изнесоха отъ м. октомврий до кѣтъ срѣдата на м. юний въ „Братския домъ“ около 107 беседи, които бѣха посетени отъ около 17,000 — 18,000 слушатели.

А. Д.



## ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ЛЕТОПИСЬ

### I. У насъ,

На 1 т. м. се завърна въ столицата Негово Високопреосвещенство св. Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ, който въ продължение на единъ месецъ бѣше на дѣljenje въ Виши, Франция. Негово Високопреосвещенство се завърна, за да бѣде подготовено заминаването на българскитѣ духовници въ Югославия.

На 4 т. м. българската делегация въ съставъ: тѣхни Високопреосвещенства Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ и Врачанскитѣ Митрополитъ г. г. Паисий, проф. протопрезвитеръ д-ръ Ст. Цанковъ, протонерей Дим. Андаревъ, секретаръ на свещеническия Съюзъ, г. Г. Цѣлинофъ отъ Външното Министерство, придружитѣ отъ протодяконитѣ на св. Софийския Митрополитъ, замина за Югославия, за да върне изитата на югославянитѣ духовници, които презъ 1933 година посетиха страната ни. На 16 т. м. делегацията, следъ като е посетила Бѣлградъ, Ср. Карловицъ, Охридъ, Битола, Ресенъ, Прилепъ, Скопие и др. градове и села въ Югославия, се завърна въ България. Българскитѣ духовници сѣ били посрещнати на всѣкѣде въ Югославия радушно и въ всички разговори и речи е било подчертано желанието на двата народа да заживѣятъ въ единомислие, съгласие и братски миръ. Въ историческия манастиръ „Св. Наумъ“, при Охридъ, българскитѣ и югославски духовници сѣ изготвили и подписали резолюция, въ която се констатира съ задоволство направеното до сега за сближение на двата народа и се приканватъ всички да работятъ за това сближение, да нѣма повече кървини между българи и югославяни, да нѣма братоубийствени разпри, да бждатъ въ миръ и любовъ.

На Софийската гара делегацията бѣше посрещната отъ множество официални и неофициални лица. Предъ посрещнатитѣ Негово Високопреосвещенство св. Софийскитѣ митрополитъ г. г. Стефанъ явява: „Обаянъ съмъ отъ братската атмосфера, срѣдъ която се движихме навсѣкѣде въ Югославия. Толкова почести и толкова възторгъ рѣдко е имало въ живота ни. Свободно се движехме навсѣкѣде, свободно идвахъ всички при насъ. Посетихме повечето отъ 50 села въ Македония. Всички идваха масово при насъ и говориха ни на български езикъ! Служихме въ Охридъ за първи пѣтъ отъ 14 години литургия на български езикъ“.

Въ иания брой на вестника ще дадемъ по-подробни сведения за посещението на нашитѣ духовници въ Югославия.

На 15 т. м. вечерта е заминалъ за Царибродъ Негово Преосвещенство св. Трипопоаскитѣ Епископъ г. Антимъ, за да посрещне и поздравя отъ името



на Св. Синод завръщащата се делегация отъ български духовници, посетяла Югославия. На 16 т. м. сутринта Негово Преосвещенство е присъствувало на богослужението въ катедралния църковен храмъ. Населението, известно за пристигането на български владика въ града, се събрало въ храма и около него. Следъ богослужението Негово Преосвещенство е напуснало храма сръбъ гасътъ шлайрът отъ духовенството и населението, които въторжено го приетсвавали. Той се е движилъ свободно изъ града и навсякъде е билъ посрещанъ съ най-голяма радост и въздушевание. Скоро голяма частъ отъ населението се струпа на гарата, дето посрещало нашитъ духовници и просело благословение отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ.

**Св. Синодъ ще открие** змяната си сесия къмъ срѣлата на идния месецъ октомврий. Св. Синодъ презъ тази сесия ще се занимава предимно съ бюджетитъ за 1937 г. на фондоветъ при Св. Синодъ, на епархийскитъ духовни съвети, свѣцодивинцитъ и старопопигналитъ манастири.

**Въ началото на текущата** месецъ бѣха въ столицата по служебна работа Негово Високопреосвещенство св. Старозагорския Митрополитъ г. г. Павелъ и Негово Преосвещенство св. Величкия епископъ г. Андрей, викарий на св. Варненския Митрополитъ.

**Пристигналъ е въ столицата** и Негово Високопреосвещенство св. Неврокопския Митрополитъ г. г. Борисъ въ връзка съ нѣкои въпроси, интересущи Неврокопската епархия.

**На 2, 3 и 4 т. м. се произведоха** конкурснитъ изпити въ Софийската духовна семинария. Явили сж се 242 кандидати. Издържали сж успѣшно и сж приети въ първа класа на семинарията 70 ученика. Учебнитъ занятия съ всички класове започнаха на 15 т. м.

**Следъ направенитъ** постѣпки отъ страна на Св. Синодъ, Министерството на народното просвѣщение съ преписане № 6728 отъ 1 августъ т. г. е наредило директоритъ на учителскитъ институти въ страната заздраве да поематъ за курсите въ институти и завършилитъ Духовна семинария.

## II. Въ чужбина.

**Александрийската църква.** *„Тогави и днесъ“*. Подъ таква заглавие, „Пантеонъ“, органъ на Александрийската патриаршия, по поводъ на поенасиче олимпийския огънъ отъ Алтея, свещената маслинена джъбрава край града на Олимпия, въ Берлинъ, пише следното: „Олимпийското носене на флаги отъ свещена Алтея до Атина и оттамъ въ Берлинъ се стреми да веме тѣяственъ характеръ. Използуването на толкова симболи чрезъ него напомнюва на вѣщното човѣчество древнитъ олимпийски борби и прави да оживѣе старата еллина цивилизация, която презъ вѣкове е свѣтила на цѣлото човѣчество.

И днешниятъ свѣтъ, който ще се стече въ Германия, ако поиска да бѣде освѣтенъ отъ елинската свѣтлина, пренасина отъ Олимпия въ Берлинъ, нека се върне назадъ презъ вѣковетъ, нека чрезъ въображенето стигне до последната Олимпиада, и, като албане заедно съ борцитъ въ широкото игрище на Алтея, ще срещне тамъ благородно състезание не само въ боренето, но и въ поезията, и въ красноречието, и въ науката, ще види предъ себе си алтаритъ и свѣтлината на боговетъ, предъ които цѣлнати она борчески свѣтъ принасялъ, предъ борбитъ и следъ тѣхъ, жертви, ще види религиозното чувство да прониква въ цѣлн животъ на она отборъ свѣтъ, макаръ туй да е произлизало отъ тѣжннв идея.

А днесъ? Едно себелюбиво съперничество, единъ закѣснитъ и неумѣстни усилия, една студенина и безразличия, едно презрение къмъ всичко онаво, що се отнася до религията и нейнитъ нравствени начала! Не е ли жалка ирония туй състояние на християнски свѣтъ?

**Годишен актъ на богословското училище.** На 21 минали юния станалъ актътъ на богословското училище въ Имполовъ. Присъствувалъ Н. Блажъ, Александрийския патриархъ, който и речеалъ дипломитъ на свършилитъ. Курсетъ на богословското училище е 6-годишенъ. Тая година свършилн 18 души.

**Еладската църква.** *Св. Синодъ свикна на извънредно собрание епархията.* Въ едно отъ последнитъ си заседания Св. Синодъ на Еладската църква изслушалъ съдържанието на писмото, съ което министерътъ на изповѣданията отговоря на протеста на Св. Синодъ по поводъ на изваденото отъ министерството окръжно относно старокалендарцитъ. Въ отговоръ си министерътъ заявява, че старокалендарскитъ споръ е въпросъ чисто вътрешенъ на църквата, вследствие на което правителството не може да вземе мѣрки за преследване на придържанитъ се о стария календаръ, шомъ тѣ не смущаватъ общественн релъ. Туй писмо направило тѣжко впечатление на Св. Синодъ, понеже отъ него ставало ясно, че правителството пакъ се отказва да изпълни даденитъ обещания, че ще уреди тоя въпросъ съгласно съ решената на църквата.

При туй поведение на правителството спрѣмо църквата, взело се решение, по предложението на миналия синодалния, да бѣде свикана на извънредно собрание епархията на Еладската църква, за да обсъди тоя и други въпроси и вземе строги рѣшени по тѣхъ. Свикането на Архиерейското собрание било опредѣлено да стане на 1 октомврий тая година.

**Невчмание.** Подъ туй заглавие, „Екклесиа“, органъ на Еладската църква, пише следното:

„Искаме да вѣрваме, че на невнимание се дължи набрѣже изваденитъ отъ „Студентския съюзъ“ позивъ „къмъ младитъ“, носещъ заглавие „Християнитъ младежи противъ войната“. Ако се извадятъ отъ този позивъ думитъ „християни“ и „Христосъ“, то отъ отяврителния тонъ на езика и отъ съдържанието на цѣлн текстъ всѣки би помислялъ, че въ края му стоятъ имената на комунисти или титлѣта на комунистически служения, които съветватъ гримкия народъ да се откаже да помогне на отечеството, когато то го поклика да го защити отъ враговетъ му. Че истинна войната е зло и донася на народитъ непастиа и че трѣбва да се употребятъ всички грижи за избѣгването ѝ, това никой не отрича. Но отъ тая точка до фразата „вѣрваме, че владѣитъ на нашата Църква ще употребятъ всички си мораленъ авторитетъ, шото държавата да не ни заведе до дилемата — трѣбва да се поколежне поеме на Бога, нежели на човѣкъ“, има толкова грамално разстояние, че неговувваме, какъ младежи, готвени се утре-другия денъ да искатъ отъ държавната обществена служба по просвѣтното ведомство, отсега още се обявяватъ нейни врагове, шомъ предварително казватъ, че нѣма да се отзоватъ на гласъ ѝ, когато, не дай Боже, се яви нужда отъ тѣхъ“ при внезапно нахлуване на чужденци въ земата ни. Защото истинна Гърция никога нѣма да воли завоевателна война. Тя винаги се е брѣнѣла. А отбранителната война е свещена. Богословскитъ факултетъ изказвалъ голямо неодулавачие срещу тая заслужаваща осжжаване лекота и невнимание на „Студентския съюзъ“.

**Измянениа въ църковнитъ законопроєкти.** Св. Синодъ, която се изучаилъ, че комитетътъ на университетскитъ професори-богослови изнесълъ таква поправка въ „църковнитъ законопроєкти, че просто се измянѣвалъ тѣхнитъ смисълъ, поискалъ отъ министра на изповѣда-

нията да му повърне наново тия законопроекта, за да бъдат тѣ objections отъ Архирейското събрание, което ще се свика презъ м. октомврий.

**Издигане на свещеничеството.** „Пантеносъ“, органъ на Александрийската църква, е твърде много заригненъ за положението на енорийското духовенство въ Гърция. „Първо мѣсто — пише той — между възприетѣ, които занемаватъ днешъ Гръцката църква и държава, аема възприетъ за издигане на духовенството. Признава се вече отъ всички — и отъ църква, и отъ държава, и отъ народъ — че главниятъ общественъ факторъ, какъто е енорийскиятъ свещеникъ, не трѣбва да се държи на брѣга на обществения животъ. Религиознитъ и общественъ нужди налагатъ положението на енорийското духовенство да се налагне, че да могатъ въ реловетѣ му да дойдатъ лица, способни да отговарятъ на нуждитъ на църката и народа. Днешнитъ общественъ условия налагатъ свещеникъта да стане не само пионеръ на всѣко обществено и религиозно движение, но и ревностенъ защитникъ на евангелискитъ идеали и способенъ войникъ, който да може да се бори съ днешнитъ голѣми несгоди, срѣдъ които е поставена църката. А до такава степенъ е безнадежно положението на днешния свещеникъ, че би било утопия нѣкой да повѣрва, какво той нѣкога ще може да отговори на тѣя многобройнитъ нужди на църката, съ духовния запасъ, който днешъ той има. „Иеросъ Синдесмосъ“, органъ на свещеническия съюзъ на Атинската архиепископия, въ съответна статия дава пълна картина на положението на провинциалния свещеникъ. „Излѣзте вѣнъ отъ Атина — пише той — излѣзте въ провинцията, за да разберете крайното унижение на свещеницитъ, особено на селскитъ, които сж стигнали до последната стѣпалка на духовната мизерия, живѣейки на края на обществения животъ, като единъ отъ тѣхъ съзнаватъ своята голота въ образованието, а други сж обременени и смазани отъ безнадежната всѣкидневна борба съ икономическитъ нужди на живота.“

„Твърде е ясно, завършила „Пантеносъ“, че едно такво положение на енорийското духовенство не е възможно да продължи дълго. Тия, които се интересуватъ за църква и народъ, ще взематъ бързи мѣрки за засилване и издигане на тоя важенъ общественъ факторъ.“

**„Между чука и наковалнята“.** Пакъ сжциятъ органъ подъ това заглавие пише:

„Пристигащитъ отъ Атина известия представятъ църковното положение тамъ за твърде критическо. Повдигнатитъ наново старокалендарскы възпросъ и публиканитъ отъ страна на църква и държава старания за благополучното му разрешение, възбудиха надъханитъ фанатично къмъ старокалендарството и спекуларанитъ съ тоя възпросъ, като застрашаватъ да създадатъ схизма или да прибѣгнатъ до нелегални действия срещу църката.“

Църката въ случая, билейки съвършено безсилна да се противопостави срещу надигащата се опасностъ, прибѣга до сътрудничеството на държавата, като иска нейната помощъ за турне край на това жалко положение. Правителството, като признава справедливитъ искания на църката, взима известни решения, но или ги оставя неприложени, или ги смѣта следъ малко като твърде вредни за разрешеніе на възпроса.

Така, когато църката пристжи къмъ низвергане и изолиране на бившитъ митрополити, които скандально се намесиха въ старокалендарството и го подкрепиха, а тогавашното правителство приложи тия решения на църката, следъ туй чрезъ въздушни действия низверганитъ не само научахна монастиритъ, какъто се държеха усамотени, но и предизвикателно застанаха начело на старокалендарскитъ организации въ столицата, които подгрѣватъ върския фанатизъмъ у народа и се борятъ сре-

шъ всѣки опитъ за благополучно разрешение на възпроса. Правителството, макаръ и да признава престъпността на тия действия, между туй по различни причини не пристжи къмъ налагащитъ се въ случая мѣрки, нито пъкъ казва, какво трѣбва да се прави. Оттукъ се създа едно положение плачевно, което всѣки день по-безданно притиска църката, безъ да оставя нѣкакъвъ изходъ къмъ разрешеніе. Църката при туй положение, намирайки се между правителственото отнетуване и омрачна фанатизъмъ на старокалендарцитъ, изпитва точно чувството на чука, който стои между чука и наковалнята“.

**Цариградската църква. Отчуждаване на Халкинското училище.** Турското правителство отдала е подлинно възпросъ за отчуждаване на патриаршеското богословско училище на островъ Халки. „Пантеносъ“, като съобщава, че Негово Светейшество Цариградскитъ патриархъ заминалъ за о. Халки, какъто щѣлъ да прекара цѣлото лѣто, донася и следното:

„По отдална азиатскими възпросъ за отчуждаване на Халкинското богословско училище отъ турското правителство се получаватъ сведения, че споредъ постигнатото споразумение между Вселенската патриаршия турското правителство, последното е решило да отложъ за неопределено време отчуждаването. Туй благосклонно разположение на турското правителство се смѣта като знакъ на осуетяване отчуждаването“.

**Осжденъ епископъ за носене на расо.** Споредъ сведения отъ Цариградъ, Преосвещенитъ Иμβроски и Тенедоски епископъ, понеже излѣзналъ отъ църква облѣченъ въ расо, билъ заловенъ отъ полиціята като престъжникъ на закона, съ който се забранява да се носи расо вѣнъ отъ църква, и, следъ като билъ зведенъ въ полицейския участъкъ, осжденъ билъ на 24 часа затворъ, който той откупилъ съ пари.

**Годишенъ актъ на Халкинското богословско училище.** На 5-и миналий юлий се извършилъ годишниятъ актъ на богословското училище въ о. Халки. Негово Светейшество Цариградскитъ патриархъ раздадъ дипломитъ на завършилитъ 14 души. Училището, което има 7-годишенъ курсъ, миналата учебна година записадо 68 ученици.

### Рогозенско църковно настоятелство.

**Обявление № 55.** Рогозенското църковно настоятелство обявява на интересуещитъ се, че на 11 день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ въ канцелярията на общинското управление, въ 2 часа следъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ явно наддаване за давене полъ намѣстъ Църковна земя отъ 19 парцела, състоящи се общо отъ 163 декари, находящо се въ мѣстността „Зады Царската гора“ за време отъ утвърдението до 1 октомврий 1938 год.

Първоначалната оценка 60 лв. на декаръ. Залогъ 10% Тръжничитъ книга могатъ да се видятъ всѣки день въ настоятелството.

Закона за Б. О. П. задължителенъ.  
с. Рогозень 7. IX. 1936 год.  
1—115—1

Отъ настоятелството.

### Горно-Аблановско църковно настоятелство Бѣленска околия.

**Обявление № 59.** На 31 день отъ публикуване на стощето въ „Църковенъ вестникъ“ ще произведе търгъ за продажба на дървата въ църковната гора „При Лозта“ Венчи разноси по търга сж за сѣтка на наемателя.  
с. Горно-Аблено, 31 августъ 1935 год.  
1—210—1

Отъ настоятелството.

**Изгубено** е кръщелното свидетелство на Любиза Бѣлева отъ с. Изворъ-Брижичино, издадено отъ свещеникъ Рангелъ Дочевъ. Да се счита невалидно, понеже и е издаденъ дубликатъ.



**Цигановско църковно настоятелство.**

**Обявление № 1.** На 31-й день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе търгъ за 5 къса църковни ивици за срокъ 2 години.

Залогъ за правоучието въ търга е 10%, върху първоначалната оценка.

Закона за бюджета, отчетността и предприятата сж задължителни.

Тържниятъ книжка могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день.

с. Циганово, 22 августъ 1936 год.  
1—214—1 **Отъ църковното настоятелство.**

**Църковно настоятелство при храма „Св. Богородица“, въ с. Кукленъ, Асеноградско.**

**Обявление № 23.** Църковното настоятелство обявява че първата енория, състояща се отъ 300 домакинства е вакантна.

Кандидатитъ да представятъ документитъ си въ с. Пловдивска Митрополия и се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

1—216—1 **Настоятелството.**

**Ново-селско Църковно настоятелство—Русенско околия.**

**Обявление № 9.** Църковното настоятелство обявява на интересующитъ се кандидати за свещеници, че енорията на село Ново-село е вакантна за свещеникъ.

Селото се състои отъ 630 православни къщи и е на 22 км, източно отъ гр. Русе.

Кандидатитъ да се явятъ въ църквата на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Ново-село, 7. септември 1936 год.  
1—213—1 **Отъ настоятелството.**

**Църковното настоятелство с. Любенецъ, Ново-Загорска околия.**

**Обявление № 23.** Обявява се на интересующитъ се, че на единадесетия день, следъ публикуване на настоящето въ „Църковенъ вестникъ“, въ канцеларията на църквата въ с. Любенецъ, ще се произведе публиченъ търгъ за отдаване подъ наемъ за срокъ 2 години, считанъ отъ 1 октомври 1936 година до 1 октомври 1938 година на следния недвижимъ имотъ:

1. Нива отъ 16 декара находяща се въ землището на с. Даскалъ-Птанасово въ мѣстността „Сараджа-Мезаръ“. Първоначална цена на декаръ 50 лева годишно, залогъ 10%, отъ закона за бюджета, отчетността и предприятата е задължителенъ.

Всички разноси по публикацията сж за сметка на наемателя.

с. Любенецъ, 2 IX. 1936 година.  
1—211—1 **Отъ настоятелството.**

**Пъстренско църковно настоятелство, Ст.-Загорска околия**

**Обявление № 43.** На петнадесетия день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“, отъ 2—4 часа следъ обядъ, ще се произведе въ канцеларията на иметоското намѣстничество въ с. Пъстрень търгъ съ явна конкуренция за продаване 40 декара отъ църковната гора въ мѣстността „Турскиятъ гробища“ Пъстренско землище. Гората е разредѣлена на няколко парцела. Наддаванетоъ се става за всѣки парцелъ по отдѣлно.

Първоначалната оценка 1500 лв. на декаръ.

Залогъ въ правоучието въ търга 10 на сто върху първоначалната оценка. Закона за Б. О. Пр. е задължителенъ. Всички разноси по търга и издаванетоъ на документитъ сж за сметка на купувачитъ.

Тържниятъ книжка могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день въ иметоското намѣстничество.

с. Пъстрень, 2. IX. 1936 год.  
1—226—1 **Отъ настоятелството.**

**Обявление № 12.** Комитета за постройка нова храмъ въ гр. Търговище извества на интересующитъ се, че за изграждане вече храмъ се дири пѣвецъ. Кандидатитъ найкъсно до 30 того да подадатъ заявленията си, а на 4 октомври да се явятъ на пѣние.

гр. Търговище, 9. IX. 1936 г.  
1—225—1 **Председателъ Свещ. М. Райчевъ.**

**Св. Синодъ на Бълг. Православна Църква**

**Обявление № 6919.** На 13 октомври т. г. въ 10 часа въ Канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция, за отдаване на предприемачъ—печатаръ печатането и подвързването на разни счетоводни и дѣловодни книжки и формуляри. Приемането на документитъ и предложението же трае до 11 часа. Тържниятъ книжка могатъ да се видятъ въ Канцеларията на Св. Синодъ. Девизитъ — 965,000 лева. Залогитъ 5%; върху девизитъ.

гр. София, септемврий 1936 год.  
**Отъ Канцеларията.**

**Образцовиятъ църковно-пѣчески курсъ** въ столицата ще започне занятитъ си презъ втората учебна година отъ 1-й октомври т. г. при по-разширена програма. Курсътъ става есемесеченъ, ржководенъ отъ бившия дългогодишенъ учителъ въ семинарията протоиерей Д. Каровъ и при сътрудничеството на вещиа църковенъ музикологъ, столниченъ протопсалтъ Андрей П. Антоновъ. Ежемесечната такса е 250 лева, като се внася цѣлата курсова такса на два лжти при записването 1000 лв. и презъ м. февруарий другата половина отъ 1000 лв.

При явяване на задоволителенъ брой кандидати, последнитъ евентуално ще бждатъ улеснени съ квартира и храна при минимална ежемесечна такса, която допълнително ще бжде уговорена.

Записването — ржководителя на курса, канцеларията на църквата „Св. Спасъ“—София, ул. Лавеле № 13, тел. 2-32 88

**Църковно-пѣчески курсъ въ гр. Горно-Орховица**, шестмесеченъ, за подготовка на църковни пѣвци, открива мѣстното околийско свещеническо братство, подъ ржководството на бившия семинарски учителъ Петко Кирчевъ. Ще се приематъ младежи отъ всички епархии, съ най-малко прогимназиално образование и то само такива, които иматъ добре развитъ музикаленъ слухъ. Таксата за правоучието е хиляда лева, внасена при постъпванетоъ. Ще се изучава: източно (псалтирнко) пѣние, хорова пѣние, славянско четене и църковенъ редъ (типикъ). Заявленията за постъпване се изпращатъ до околу свещеническо братство въ гр. Горно-Орховица найкъсно до 20 октомври, придружени отъ: 1. училищно свидетелство; 2. връщелно; 3. медицинско и 4. удостоверение отъ енорийския свещеникъ, че кандидатътъ е благочестивъ и се полова съ добро име. Занятията почватъ на 1 ноември. Курсътъ подготвя пѣвци за селскитъ и предимно градскитъ църкви.  
1—226. 1

**Ковачишко църковно настоятелство**

**Обявление № 17.** Ковачишко църковно настоятелство, отдава подъ наемъ, на публиченъ търгъ, църковнитъ ивици и тревата въ гробищата на с. Ковачица и Горно-Линево, за стопанисване презъ 1936/1937 год.

Деньтъ на търга, е втората недѣля, следъ обявата въ „Църковенъ вестникъ“ — следъ обядъ.

Първоначалната цена на декара е 50 лв., платима на два срока, 1. III. и 1. IX. 1937 год.

Разносикитъ сж за сметка на наемателя.

с. Ковачица 2 VIII. 1936 год.

Председателъ свещ.: А. Мариновъ

**Кривоборско църковно настоятелство**

**Обявление № 10.** На 12 септемврий т. г. 2 часа следъ обядъ въ храмовата кълия ще се произведе търгъ за отдаване на наемателъ, следнитъ църковни ивици:

1. Нива м. „Връхчето“ 13 джр

2. „м. Касата“ 32 джр.

Първоначалната цена 80 лв на 1 джр.

Закона за Б. О. и предприятитъ се спазватъ. Поемнитъ условия се намиратъ въ църковния архивъ.

с. Кривобора 19. VIII. 1936 год.

**Отъ настоятелството.**

**Църковно настоятелство с. Подвижъ, Карнобатска околия**

**Обявление № 17.** Съобщава се, че енорията отъ селата Подвижъ, Прилепъ, Есень е вакантна. Желаящитъ да се явятъ въ село.

1—221—1 **Отъ настоятелството.**

## Камбани

### църковни и училищни

изработватъ нови и преливатъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. на кгр.

**Димитър М. Алексиевъ,**  
техникъ-камбанолъяръ  
ул. „Татарлий“ № 65—София (9)

1—209—1

**Църковното настоятелство при храма „Св. Димитрия“ въ с. Виногради, Св. Врачка околия.**

**Обявление № 5.** Изгубено е кръщелно свидетелство под № 71 отъ 8. X 1922 год. на Стоянъ Анановъ Чинчовъ отъ с. Виногради да се смята невалидно.

14. VIII. 1936 год. с. Виногради, Св. Врачка.  
1—225—1 **Отъ настоятелството.**

### Калугеровско църковно настоятелство, Пазарджишка околия

**Обявление № 41.** Обявява се на интересующитъ се за знание, че първата епория при църквата „Св. Богородица“ въ селото ни е вакантна. Кандидатътъ трѣбва да е съ богословско образование.

Желующи да взематъ епорията да се явятъ на пълне, проповѣдъ и опознаване. Документитъ си да изпратятъ въ св. Пловдивска Митрополия.

с. Калугерово, 1 септември 1936 год.  
1—224—1 **Отъ настоятелството.**

## Църковенъ магазинъ

### „Св. Никола Чудотворецъ“

София, ул. Ки. Клементина 12 (жг.ла Ц. Каволия)  
Всичко за пълна украса на св. храмове.

Поръчки се изпълняватъ отъ специалисти майстори и дипломирани художници съ благословение на Св. Синодъ, при добросъвестна, фина изработка и най-ниски цени.

Голѣмъ изборъ на репродукции отъ религиозни картини и книжки икони; поправка на стара утваръ. Всички издания на Св. Синодъ.

1—215—2 **А. Ушановъ—И. Никулиянъ.**

**Обявление № 11.** Орѣховската епория, Казанлъшко, отъ 300 икши е вакантна, желующитъ да я заематъ, да се явятъ на опознаване.

1—223—1 **Отъ настоятелството.**

### Църковно настоятелство — гр. Бѣлоградчикъ.

**Обявление № 6.** Църковното настоятелство обявява, че Бѣлоградчишката епория, състояща се отъ гр. Бѣлоградчикъ, е вакантна.

Предпочита се кандидатъ съ висше богословско образование въ краенъ случай — съ семинарско.

Желующитъ да взематъ епорията да подадатъ документитъ си въ св. Видинска Митрополия и да се явятъ на пълне, проповѣдъ и опознаване — Бѣлоградчикъ, гр. Бѣлоградчикъ, 1. VIII. 1936 год.

1—222—1 **Отъ настоятелството.**

### Врачанска Митрополия.

**Извѣстие № 5755.** Съ решение на Врачанския Епархийски Духовенъ Съветъ отъ 21-я януари 1936 година под № 1, потвърдено отъ Св. Синодъ съ решение № 105 отъ 10-я юни 1936 година, бившиятъ епоириски свещеникъ на село Одрине, Пълвенецко, Христо Поповъ е извъргнатъ отъ свещенически санъ и лишентъ отъ правото да носи свещеническо обѣкло и да извършва каквото и да било религиозни треби.

гр. Враца, 3, августъ 1936 година.  
1—220—1 **Отъ Канцеларията на Митрополията**

**Братя Г. Алексиеви — камбанолъярѣ**  
ул. „Ломска“ № 1, до църквата „Св. Спасъ“.

Въ магазина ни винаги има голѣмъ брой камбани и свѣщници. Цени намалени. Исайте безплатно каталога ни.

Печатница С. М. Стайкоу — София

## Камбани.

**Църковни, училищни и свѣщници първоначалствени** доставятъ по конкурсъ и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото място.

**Братя Алексиеви, камбанолъярѣ,** ул. „V Болнинча“ (до Пещерското шосе—Пловдивъ). 1—175—1

**Монастиръ „Св. Врачове“ надъ с. Кукленъ, околия Асѣновградска (Станимашка).**

**Обявление № 72.** Управленето на монастира „Св. Врачове“ извѣстява на интересующитъ се, че се открива *деветъ месеченъ църковно-стопански пѣтмѣски курсъ*, начинава отъ 15 октомври до 20 юни.

Приметъ се младежи съ най-малко завършено III-то класно образование и съ примѣрно поведение. Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 5000 (пет хиляди) лева годишна такса, внасяна на два пѣти — 2500 лв. въ началото на постъпването и 2500 лв. на 1 януари следната година. Въ пансионъ ученицитъ ще се ползуватъ съ храна, квартира, отопление и освѣтление; а горни, долни дрехи, завивки, дюшекъ и учебници ще си набавятъ сами. Ще се изискватъ следнитъ документи: училищно, медицинско и кръщелно свидетелства и удостоверение отъ епоириския свещеникъ, че кандидатътъ е добъръ християнинъ. Всички документи, придружени съ заявление отъ кандидата, се изпращатъ на името на Игумена на монастира. За настоящата учебна година се отпущатъ една цѣла и две половини стипендии, които ще се даватъ на доказано бедни ученици съ най-добъръ успѣхъ въ училищното свидетелство. Таквия ученици трѣбва да представятъ свидетелство за бедностъ отъ общината, завѣрено отъ околийското управление.

Въ курса се изучаватъ следнитъ предмети: Св. Писание, Българска църковна история, Източно и Западно пѣние, Тилпикъ, Славянско четене, Омилетина и практическо пѣние.

Не се приематъ ученици, които сж лишени отъ музикаленъ слухъ.

19 юни 1936 г.  
2—185—2 **Отъ Управленето и монастира**

## КАМБАНИ

### Четиридесетъ камбани на изборъ

винаги въ фабриката ни на разположение на клиентитъ. Замина, преливаме спукани на самото място, при условия либерални, доставятъ

## Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове.

ул. „Хубава Гроздана“ № 4, София (9).  
Исайте офертитъ Католаго безплатно.

### Петричко Архирейско Намѣстничество

Изгубено е кръщелно свидетелство № 63 връзка 22 отъ 13. V. 1931 г. на Панко Василевъ отъ с. Богородица Петричко да се счита невалидно.

1—218—1 **Отъ канцеларията**

**Изгубено кръщелно свидетелство № 195** отъ 1925 г. на Никола Сатировъ отъ с. Сръдня, издадено отъ Неврокопското Архирейско Намѣстничество, да се смята невалидно.

гр. Неврокопъ 6. IV. 1936 год.  
1—219—1 **Отъ Митрополията**

**Църковно настоятелство при храма „Св. прор. Илия“, гр. Севлиево**

**Обявление № 14.** Църковното настоятелство при храма „Св. прор. Илия“ въ гр. Севлиево обявява, че първата градска епория при сѣщата църква, състояща се отъ около 500 икши е вакантна и дими кандидатъ за свещеникъ съ висше богословско образование.

Кандидатитъ, които иматъ нужния цензъ, да подадатъ документитъ си до църковното настоятелство и да се явятъ на пълне и опознаване.

гр. Севлиево 15. VIII. 1936 год.  
1—217—1 **Отъ настоятелството.**

Гл. редакторъ: † Троянополски Епископъ Антимъ.